

ה"ט 17771/10/18 - הדסה לקס נגד יעקב ביטון

בית משפט השלום בחיפה

ה"ט 17771-10-18 לקס נ' ביטון
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט אהרון שדה
מבקשים	הדסה לקס
נגד	יעקב ביטון
משיבים	

החלטה

לפני בקשה למתן צו לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת.

גרסת המבקשת מפורטת בהרחבה הן בבקשה והן בעדותה לפרוטוקול, בתמצית מדובר בסכסוך שהחל לטענתה עקב רצונו של המשיב לגזום עצים הנטועים בגינת הבית המשותף בו היא גרה ואשר מסתירים לטענתו את הנוף לכיוון הים.

המבקשת סירבה בשעתו לפגוע בעצים ולימים על פי גרסתה, עשה המשיב דין לעצמו והורה לגנן המטפל בגינת ביתו של המשיב, להיכנס לגינת המבקשת ולגזום את העצים. הגנן מילא את ההוראות שקיבל והדברים הביאו בסופו של דבר לדין ודברים בין הצדדים במספר הזדמנויות.

המבקשת טוענת כי מעבר להסגת הגבול והפגיעה בעצים שנעשתה בהוראת המשיב, נוקט הוא כלפיה באיומים לרבות פגיעה באמצעות עבריינים, קללות והטחת עלבונות שבין היתר מייחסים לה את מותו של אחד משכניה.

המשטרה התערבה ברם עד רגע זה אין הרבה מעבר לתלונה ולתיקים שלא ברור אם הם פתוחים או סגורים (המבקשת טוענת כי ביקשה לפתוח את התיקים ומסרה תלונה מפורטת שנדרשה ממנה בתחנת המשטרה).

לגרסת המשיב, אין שום שחר לטענות המבקשת, אמנם העצים חוסמים את הנוף לכיוון הים וגם בשעתו סבר שהקמת פרגולה אצל המבקשת פגעה בו (לטענתו הפרגולה התפרקה בשל רוחות) אך הוא כלל איננו מכיר את המבקשת, איננו מזהה אותה, לא דיבר אתה ומעולם לא איים או קילל. המשיב הדגיש כי מעולם לא היה בבית משפט וכי עברו נקי וללא רבב ולא רק זאת אלא שזכה בפרס הצטיינות כעובד מדינה אשר עסק בשיקום נוער כל חייו.

מעבר לתמונות של העץ הכרות, אין בידי המבקשת ראיות או עדים אובייקטיביים לביסוס שאר הטענות.

מאידך, תוך כדי הדיון הלא פורמלי התברר כי המשיב פגש את המבקשת לפני האירועים כאן באזור הדר הכרמל, זיהה אותה ואף התקיים ביניהם דין ודברים. כך גם התברר כי טוען ששמע שהמבקשת מיררה את חייו של אחד משכניה (עו"ד) עד שזה הלך לעולמו.

מסקנתי מהאמור לעיל היא שחלק מהדברים שהמבקשת מספרת נודעו לה מהמשיב עצמו שכן מהיכן היא יודעת לספר שהמשיב מייחס לה "רצח" השכן (כפי שהיא טוענת)? המשיב ואשתו מכירים את המבקשת בניגוד לעמדה שהוצגה שכן לא הוכחש שאכן נפגשו בהדר (המחלוקת היא האם מדובר לפני שנים רבות או מועטות), כך גם הסתבר שלפני שנים רבות אף נפגשו כדי לנסות ולשתף פעולה בהעסקת נוער (ניסיון שלא יצא אל הפועל) ודברים אלו מביאים אותי למסקנה כי הגם שבידי המבקשת אין ראיות אובייקטיביות התומכות במלוא גרסתה, רוח השלום איננה שורה על הצדדים, היו נקודות מגע ביניהם שבמהלכן נאמרו דברים שגרמו לה לחשש.

הדיון התנהל ברובו מחוץ לפרוטוקול, ניסיתי להביא את הצדדים להבנות שכן מדובר באנשים נורמטיביים לחלוטין ששני עצים הביאו אותם לסכסוך שהגיע לפתחם של המשטרה ושל בית המשפט.

מהצדדים נודע לי שיש שוטר קהילתי המכיר את המקרה, ראוי כי המבקשת תפנה לשוטר והשוטר יפנה לכלל דיירי הבניין בו מתגורר המשיב או לכל הפחות לנציג וועד הבית המכהן כעת וייתן להם הנחייה על פיה לא ייכנס לגינת בית המבקשת בכלל ולא יגזום שם עצים בפרט איש מטעמם ובמיוחד לא הגן.

ככל שיש לצדדים, האחד כנגד השני, טענות קנייניות, טענות בדבר מטרד, שימוש בשטח וכיו"ב, הם יכולים לפנות לרשויות, לבתי המשפט וכיו"ב אך אין להם מה לפנות באופן אישי האחד לשני.

משכך לא ראיתי מקום לשנות את הצו הכללי שניתן ביום 9.10.18 למעט התקופה בה יהיה בתוקף שכן אני סבור שניתן להסתפק בצו מוגבל בזמן שיאפשר להסלמה הנוכחית ביחסים לדעוך, איש בענייניו יעסוק, הצדדים גם אם יפגשו, יתעלמו האחד מהשני ובכך ישכון השלום בין השכנים.

הצו שניתן בתיק זה ביום 9.10.18 יעמוד על כנו עד ליום 1.12.18 בלבד.

למען הבהר ספק, הצו אוסר גם על מי מטעמו של המשיב להיכנס לשטח גינת בית המבקשת אלא אם כן הוזמן במפורש ע"י אחד מהדיירים הגרים בו.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, א' חשוון תשע"ט, 10 אוקטובר 2018, בהעדר
הצדדים.